

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 25.601 van 2 april 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2009.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire bescherming luidt als volgt:

“Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang en binnen een korte termijn een beslissing wordt genomen. U werd op 5 maart 2009 in de hulpgevangenis van Leuven gehoord door het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is, van 11.20 uur tot 12.00 uur.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijns moslim afkomstig uit Khan Yunis, gelegen in de Gazastrook. Omwille van de problematische veiligheidssituatie in de regio vertrok u in 1984 naar Tunesië. Tot 2004 werkte u er voor verschillende hotels als parkeerwachter. Omdat u moeilijkheden ondervond om een nieuwe job te bemachtigen reisde u in 2004 naar Turkije. Zes maanden later poogde u naar Griekenland te reizen. Hierbij ontplofte een landmijn waarbij twee leden van uw gezelschap om het leven kwamen en waarbij uzelf ernstig gewond raakte aan het been. Nadat u uit het hospitaal ontslagen werd, reisde u via Frankrijk naar België. Op 25 februari 2009 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u van Palestijnse afkomst bent en tot 1984 in Khan Yunis, gelegen in de Gazastrook verbleef en wel om volgende redenen.

Niet alleen slaagt u er niet in om uw identiteit en uw afkomst aan de hand van enig identiteitsdocument te staven, daarnaast blijkt dat uw kennis van de geografie en de levensomstandigheden van uw voorgehouden regio van afkomst dusdanig beperkt is dat aan uw afkomst geen geloof kan worden gehecht. Zo kent u naast Khan Yunis geen andere in de Gazastrook gelegen steden (zie gehoorverslag CGVS, p.3), weet slechts één stadswijk van Khan Yunis op te noemen (zie gehoorverslag CGVS, p.3), kan geen van de in deze stad gelegen moskeeën bij naam noemen (zie gehoorverslag CGVS, p.4), bent niet vertrouwd met de naam van het in deze stad gelegen vluchtelingenkamp (zie gehoorverslag CGVS, p.4), verklaarde verkeerdelijk dat de in de Palestijnse gemeenschap wijdvertakte hulporganisatie UNRWA (United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East) mogelijk een stadswijk van Khan Yunis is (zie gehoorverslag CGVS, p.4) en verklaarde daarnaast dat de stad zo'n twee uur rijden van de zee vandaan ligt (zie gehoorverslag CGVS, p.4) -dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat deze stad hooguit een vijftal kilometer van de Middellandse Zee vandaan ligt.

Verder bent u niet vertrouwd met de namen van de Joodse kolonies die nabij Khan Yunis gelegen waren (zie gehoorverslag CGVS, p.4), weet geen van de nabij Khan Yunis gelegen dorpen bij naam te noemen (zie gehoorverslag CGVS, p.5) en slaagt er evenmin in om een gedetailleerde beschrijving te geven van de stad waar u tot uw achttiende verbleven zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Zulks ondermijnt uw bewering dat u tot 1984 in Khan Yunis, gelegen in de Gazastrook verbleef op fundamentele wijze.

Vermits de door u ingeroepen asielmotieven kaderen in de problematische veiligheidssituatie in deze regio ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van uw asielrelaas evenzeer. Gezien bovenstaande observaties kan er geen verder geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven en aan uw bewering afkomstig te zijn uit Khan Yunis, gelegen in de Gazastrook. Bijgevolg stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel en uw afkomst en wordt u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Tenslotte bent u niet in het bezit van enig reis- en/of identiteitsdocument waardoor uw reisweg noch uw identiteit nagegaan kan worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept gespreid over drie middelen de schending in van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. Waar verzoeker verwijst naar vaste rechtspraak van de Raad van State dat de gedetecteerde contradicties relevant, zwaarwichtig en determinerend dienen te zijn, wijst de Raad erop dat de regio of het land van herkomst dat de asielzoeker voorhoudt te zijn ontvlucht bij de beoordeling van een vrees voor vervolging of van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ontegensprekelijk aan voormede kwalificatie beantwoordt.

Tegen de zeer uitgebreide motivering van verwerende partij waaruit deze besluit dat geen duidelijk beeld kan worden verkregen van de afkomst van verzoeker, meer in het bijzonder uit de door hem voorgehouden Gazastrook, waardoor hem zowel de status van vluchteling als de subsidiaire beschermingsstatus dienen te worden geweigerd, beperkt verzoeker zich het volgende te argumenteren:

"Dat verzoeker al meer dan 25 jaar weg is uit de Gazastrook, en dus uit Khan Yunis;

Dat het dan ook niet hoeft te verwonderen dat enerzijds heel wat kennis daarover bij hem is vervaagd, en anderzijds dat sommige zaken er in die tijd doodeenvoudig nog niet waren;

Dat op die wijze het niet bijzonder fair is om verzoeker daarover op de rooster te leggen;

Dat verzoeker trouwens hooguit 8 jaar was toen hij wegging;"

Betreffende verzoekers bewering dat *"sommige zaken er in die tijd doodeenvoudig nog niet waren"* merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft die op geen enkele wijze met concrete objectieve informatie wordt onderbouwd. Verzoekers voorhouden dat hij hooguit acht jaar was toen hij Khan Yunis verliet, mist feitelijke grondslag. Immers uit het verslag van het verhoor door het Commissariaat-generaal van 4 maart 2009 blijkt dat verzoeker zelf heeft voorgehouden in 1966 in Khan Yunis te zijn geboren en er pas op achttienjarige leeftijd in 1984 te zijn vertrokken naar Tunesië. Van een asielzoeker die beweert tot achttienjarige leeftijd in de Gazastrook, meer bepaald in Khan Yunis te hebben verbleven mag worden verwacht dat hij betreffende de geografische en maatschappelijke situatie van zijn regio van herkomst een minimale elementaire kennis kan naar voor brengen. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker hiertoe niet in staat is. De tegenwerping dat door het feit dat hij reeds vijftientwintig jaar de Gazastrook heeft verlaten en daardoor bij verzoeker deze kennis is vervaagd, kan in redelijkheid niet worden aangenomen daar de door verwerende partij gestelde vragen geen details betroffen doch geografische en maatschappelijke kennisvragen die tot het gemeengoed behoren en zeker tot de kennis van iemand die beweert tot zijn achttien in deze regio te hebben verbleven.

Uit voorgaande blijkt dat aan het door verzoeker aangehaalde verblijf in de Gazastrook totaal geen geloof kan worden gehecht waardoor het onmogelijk is zijn land of regio van herkomst te bepalen en een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfssituatie gedurende de jaren voorafgaand aan zijn verblijf in Tunesië. Verzoeker kan zich derhalve niet beroepen op de onveiligheidssituatie in de Gazastrook. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld of verzoeker daadwerkelijk het slachtoffer werd of kan zijn van hetzij een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, hetzij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De middelen zijn ongegrond.

2.5. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 april 2009 door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER.

J. BIEBAUT.